

Els pobres ajuntaments

No hi ha un criteri més exacte per a mesurar el benestar d'un poble que l'abundor de les finances locals, allà on els ciutadans veuen, un dia i un altre, la qualitat dels serveis públics.

Ja fa un cert temps que els ajuntaments de l'estat espanyol mostren uns indicis de pobresa inquietants: serveis que no presten o que presten en condicions gairebé tercermundistes; manca de projectes de futur... Tot plegat, un trist present que posa els cabells drets quan pensem en el 2000 ja a tocar. I tot ve de la mania centralista de les Finances públiques; una mania que, mare de Déu!, s'ha encomanat a les comunitats autònomes. En molts casos sembla que patim d'un doble centralisme. I, com sempre, són els més o grossos els qui primer exposen les nafres a la consciència pública. Fa pocs dies, els batlles de les set ciutats amb més població d'Espanya digueren que s'acosta el dia que hauran de fer com l'Ajuntament de Màlaga: senzillament, deixar de pagar; la represàlia de Telefònica de tallar més de cent cinquanta línies no els deturarà pas, perquè en tot cas tallaran renecs. Una vegada més, i mirin que ho hem dit a EL TEMPS, s'ha d'im-

RAFA GIL

Rita Barberà. València també vol més diners per als ajuntaments.

DOMÈNEC UMBERT

Pasqual Maragall. L'alcalde de Barcelona encapçala la demanda del 5% de l'IRPF.

posar una nova política al capdamunt de l'estat. Quina és la regla d'or?

Tornem-hi. L'estat s'ha de quedar amb el 50% de la recaptació dels impostos; les comunitats autònomes n'han de rebre el 25% i els ajuntaments, el 25% restant. Mirin si els batlles són educats —o desconfiats— que ara com ara només demanen el 5% de l'IRPF. Els el donaran? Molt em temo que no, perquè ja és sabut que les vaques són flaques. Però la sana doctrina s'ha d'imposar. No hi ha un criteri més exacte per a mesurar el benestar d'un poble que l'abundor de les finances locals, allà on els ciutadans veuen, un dia i un altre, la qualitat dels serveis públics. Fa prop d'un segle, un gran economista alemany, historicista *ma non troppo*, que es deia Adolf Wagner, deia, i s'avançava al seu temps, que el volum de la despesa pública, especialment a nivell municipal, era el millor indicador del grau de civilització. Moltes vegades hem dit que el món gira a l'inrevés. Així veiem grans i petites Màlagues a l'estat espanyol. I sobre aquesta lamentable situació hi ha veus enregollades que prediquen allò que creuen que és la nova doctrina: la privatització.

Quousque tandem? L'estat, en aquest maulurat temps en què ens sermonegen amb l'eufemisme de l'estat "mínim", té uns deures inexcusables. Leviatan no ha mort i, si es morís, creguin-me, ens moriríem tots. Hem de creure en un país millor, en el qual es facin realitat d'una vegada els grans somnis d'un Joaquín Costa. Mirin: una vegada tancat amb clau i forrellat el sepulcre del Cid, ens pertoca una tasca més senzilla, que és la de posar a disposició dels ajuntaments democràtics els mitjans necessaris per a possibilitar una vida digna i solidària a tothom.

Només s'oposen a un horitzó tan necessari els vells mals d'aquest poble, acostumat a les estretors imposades pels també vells cacics. Quan ens acostem al tercer mil·lenni, hem de netejar la plaça pública de ròncecs obstacles i de malentesos. No podem restar indiferents a les justificades queixes dels set batlles esmentats més amunt. Recordin que aquests set batlles apleguen una munió d'homes i dones abatuts en comparar, cada dia, el que poden fer amb el que voldrien o haurien de fer. Posem fil a l'agulla abans que no sigui massa tard.

Fabià Estapé